

HOMILIA DE LA MISSA DEL CRISMA

S.E. Catedral de Sant Llorenç

Mons. Agustí Cortés Soriano

Sant Feliu de Llobregat, 27 de març de 2013

Estimat P. Abat

Germans preveres i diaques / Seminaristes

Religioses i religiosos

Germans tots ben estimats.

Hem escoltat a l'Evangeli que, un cop Jesús haver triat i llegit un fragment del profeta Isaïes, s'assegué i aleshores "tots els qui hi eren tenien els ulls posats en Ell".

Germans, som aquí perquè, un cop més, l'Esperit ens fa el regal de convocar-nos a la celebració, on la nostra estimada Església de Sant Feliu de Llobregat es troba a sí mateixa en tant que comunió d'amor davant el seu Senyor Jesucrist. Participem per això tots d'una consciència eclesial ben viva. Una consciència que ha estat revifada pels darrers esdeveniments, ocorreguts a la Seu de Pere, amb la renúncia del Papa Benet XVI i l'elecció del nou Papa Francesc. Com és sabut, tot ha esdevingut un fenomen mediàtic de primer ordre.

Fa uns dies veia per televisió una de tantes tertúlies com s'han fet sobre l'assumpte. En un moment donat, un tertulià va fer una afirmació

que hem escoltat moltes vegades: “tots sabem, deia, que l’Església ha perdut relleu en la societat actual...” Un altre tertulià, amb voluntat de defensar l’Església, respongué immediatament: “I què vol dir tot el que estem fent, els més de cinc mil periodistes de tot arreu del món acreditats per a seguir el conclave, les primeres pàgines dels diaris, els grans reportatges televisius...?” Es va fer silenci, ningú va respondre. Però personalment vaig anar rumiant. No acabava de estar totalment d’acord: tenia raó aquesta bona persona? Tot allò em feia pensar: realment, aquesta gran expectació significa que l’Església té relleu en el nostre món? Sí es rellevant una organització amb 1.200 milions de seguidors escampats per tota la terra. Però en què consisteix aquest relleu? Què busquen i què veuen tants mitjans de comunicació? És el relleu que vol i que ha de tenir l’Església? I tot això, què té a veure amb la nostra diòcesi, amb la nostra manera d’ésser en mig de la nostra societat concreta?

No podia deixar de recordar aquells ulls fixos en Jesús a la Sinagoga de Natzaret, dels quals ens parla l’Evangeli. Què buscaven, què esperaven, què veien realment?

Pensem que aquestes qüestions van al fons de la preocupació que molt sovint ens plantegem, sobre tot en l’Any de la Fe: ens preguntem per la imatge que estem donant al món, si són molts els qui no creuen perquè no donem una figura atractiva, si les nostres deficiències i pecats esdevenen un obstacle insalvable per a que el món cregui en nosaltres...

Confessem que la temptació d’oferir la imatge que ens demanen és ben forta, quan ens deixem portar per la bona intenció de recuperar el prestigi o el relleu de l’Església davant la societat. És una intenció legítima. Però hem d’aprofundir una mica més. Els ulls de la Sinagoga de Natzaret i els ulls dels milions d’espectadors d’avui, què esperen realment? És clar que no podem generalitzar. Però la història de la Sinagoga ja sabem com va acabar: de l’admiració vers Jesús es va passar ràpidament a l’intent

d'estimbar-lo de dalt a baix. Esperaven potser un miracle espectacular o el discurs que afalagués les seves oïdes o simplement una novetat que els tragués de l'avorriment. I sabem també fins a quin punt moltes mirades avui només busquen l'espectacle, o el signe cridaner o la conformitat amb el propi pensament o la notícia morbosa...

Germans, avui, en el marc de la Missa Crismal, sentint-nos Església, Poble Sacerdotal, donem gràcies a Déu, perquè el seu Fill Jesucrist, Gran Sacerdot, es presenta al món amb total llibertat, autenticitat, transparència i senzillesa, talment segon el que és i la missió rebuda del Pare; no al dictat d'opinions alienes, no sota l'efecte de pressions polítiques ni ideològiques, no amb l'espectacularitat i l'eficàcia que demana el món mediàtic. És l'estil que té Déu de manifestar-se i d'oferir-se al món: no va ser el món qui el va demanar; tant el fet de revelar-se com la manera de fer-ho va ser decisió autònoma de Déu, tot naixia del seu íntim i lliure amor.

Donem gràcies a Déu per haver fet les coses d'aquesta manera. Perquè ens il·lumina, ens compromet i ens allibera. Pensem que l'Esperit que Jesús diu reposar sobre Ell per a la missió que té encomanada, en compliment de la profecia (cf. Is 61,1), és realment el mateix Esperit que tots els batejats rebem per a la nostra missió. Qui gosaria pensar que, essent el mateix Esperit, assumeixi en nosaltres altres maneres, altre estil, diferent del que tenia en Jesús? D'ón podrà néixer la nostra paraula evangelitzadora sinó del nostre íntim amor? Com ens presentarem al món si no és amb la senzillesa, la transparència, la humanitat de Jesús?

Certament, recordem, sobre tot aquest Any de la Fe, que, en tant que Església i Església Diocesana, som aquí perquè el món, el nostre més proper, cregui i, per tant hem de fer-li accessible la Veritat. Aquesta era la mateixa missió de Jesucrist, com ens diu repetidament l'Evangelí. Però la nostra preocupació principal no és realment l'èxit o el fracàs del nostre treball, tot i el deure de fer-lo cada vegada millor des de tot punt de vista.

La nostra preocupació primera, essencial i principal, ha de ser fer les coses com les feia Jesucrist, ésser-li fidels. I no cal recordar que això ens demana creure radicalment en Ell, no només en la seva doctrina, sinó també en les seves maneres de dur a terme la seva missió, els seu estil de ser al món i d'evangelitzar. De fet, nosaltres evangelitzem transmetent la seva vida i la seva persona, sense trair el seu missatge, però també sense vestir-lo amb guarnicions que no li escauen o ell mateix va refusar.

Tot això ho diem del Poble Sacerdotal, que és l'Església. Però avui hem escoltat la veu d'un profeta, Isaïes, que es dirigia al poble, i el missatge de l'autor de l'Apocalipsi transmetent a l'Església "gràcia i pau de part de Jesucrist" i al propi Jesús que es feia present com servent del Pare. També forma part de l'estil de Déu tenir cura del seu poble fent servir mediacions humanes, persones elegides lliurement per Ell. Alguns d'aquest Poble, en efecte, han rebut una participació específica en aquell Esperit que reposava sobre Jesús i, podem dir, agafava i transformava la seva humanitat. La participació específica d'aquests en l'Esperit de Jesús no significarà per a ells cap honor o premi, sinó que serà una participació tant sols per al servei de l'Església. El servei propi apostòlic, fer present a Jesucrist com a Cap i Pastor de la comunitat. Els sacerdots que han estat cridats i consagrats particularment per a realitzar aquesta missió, han d'assumir per això una raó més, un motiu més afegit, per reproduir Jesucrist avui, davant del Poble i del món, amb total fidelitat.

La celebració d'avui precisament situa el nostre presbiteri diocesà, tots els qui a la Diòcesi de Sant Feliu realitzem la successió apostòlica, davant la mirada del poble al qual ha de servir. I en aquesta situació, sentint-nos mirats pels nostres feligresos, ara sí, reconeixent-hi una mirada d'amor sincer, em permeto fer-me ressò d'alguns sentiments que potser compartim els ministres ordenats.

En aquest sentit, voldria convidar-vos a fer de debò allò que diem en una de les fórmules que fem servir a l'acte penitencial de la Missa: "Jo

confesso a Déu totpoderós i a vosaltres, germans, que he pecat per culpa meva... per això demano a la Verge Maria, als àngels i als sants i a vosaltres, germans, que pregueu per mi a Déu nostre Senyor”.

Confessem davant els germans, els fidels de les nostres comunitats, que hem pecat. Demanem perdó perquè la nostra fe no ha estat sempre tan forta, tan sincera, tan autèntica, com per a transmetre-la amb convicció, amb entusiasme, amb integritat, amb senzillesa, amb llibertat... Demanem perdó perquè les nostres vides no sempre han estat un fidel reflex de les nostres paraules... Demanem perdó perquè no sempre ha estat Jesucrist el protagonista del nostre treball ministerial...

Per això mateix demanem als germans que preguin per nosaltres. Que intercedeixin davant Déu per què ens perdoni i revifi en nosaltres l'Esperit de Jesucrist, que vàrem rebre per la imposició de les mans. Que ens faci presència seva creïble als ulls del món; que sapiguem reproduir fidelment, en el concret de cada dia, tot allò que faria Jesucrist com Cap i Pastor de l'Església. Que no busquem ni l'aplaudiment afalagador ni l'enfrontament crític o impositiu, sinó la fidelitat a Ell, garantia de llibertat i de salvació eficaç. Que el nostre cor sacerdotal mai deixi de ser sensible al sofriment dels germans i del món. Que així com Jesús esdevingué l'única esperança del món, tot havent patit la Creu, nosaltres sapiguem transmetre aquesta mateixa esperança a tots aquells que més pateixen les conseqüències d'aquesta greu crisi econòmica i social.

Aquella senzilla i feliç fórmula de l'acte penitencial de la Missa, com diu un teòleg, avui bisbe, s'adreça a aquella munió de germans que ens estimen: la Mare de Déu, els àngels, els sants... Ells són la veritable Església, que ens estimen, tot coneixent les nostres deficiències i pecats. Són, deia aquest teòleg, el contrari de la facció dels fariseus que no saben més que criticar i condemnar. El primer membre d'aquella veritable Església és

Maria. El seu amor és tan propi de l'Esperit que quan més feble es veu la criatura més intensifica la seva força intercessora.

A les mans i sota el mantell de la Mare de Déu de Montserrat viu sostinguda la nostra Església. En ella descansem i d'ella rebem l'Esperit del seu Fill. Mare de Déu de Montserrat, pregueu per nosaltres.